

**MERONI & CO.,
INDUSTRIE METALLURGICHE, S.P.A.,**

împotriva

**Înaltei Autorități
a Comunității Europene a Cărbunelui și Oțelului**

Cauza 9/56

HOTĂRÂREA CURȚII

din 13 iunie 1958

Limba de procedură: italiana.

În Cauza 9/56,

societatea „MERONI & CO., INDUSTRIE METALLURGICHE, SOCIETÀ PER AZIONI”, Milano, reprezentată de directorul său Aldo Meroni, inginer, asistat de către Arturo Cottrau, înscris pe lista avocaților din Torino și pe lista specială a Curții de Casație din Roma, cu domiciliul ales în Luxemburg, la biroul lui Georges Margue, 6, rue Alphonse-Munchen,

reclamantă,

împotriva

Înaltei Comunități Europene a Cărbunelui și Oțelului, reprezentată de profesorul Giulio Pasetti, în calitate de agent, asistat de profesorul Alberto Trabucchi, cu domiciliul ales la birourile Comunității din Luxemburg, 2, place de Metz.

pârâtă,

având ca obiect acțiunea în anulare împotriva Deciziei Înaltei Autorități din 24 octombrie 1956, notificată reclamantei prin poștă la 12 noiembrie 1956, prin care reclamanta este obligată să plătească suma de 54 819 656 lire (cincizeci și patru milioane opt sute nouăsprezece mii șase sute cincizeci și șase) către Caisse de péréquation des ferrailles importées (Casa de egalizare a fierului vechi importat), cu sediul în Bruxelles, 36, rue Ravenstein, această decizie constituind titlu executoriu în sensul articolului 92 din tratat,

CURTEA,

constituită din M. Pilotti, președinte, A. van Kleffens și L. Delvaux, președinți de cameră, P.J.S. Serrarens, O. Riese, J. Rueff, Ch. L. Hammes, judecători,

avocat general: K. Roemer,
grefier: A. Van Houtte,

pronunță prezenta

HOTĂRÂRE

ÎN DREPT:

A – Cu privire la admisibilitatea acțiunii

1. Întrucât acțiunea a fost introdusă în formele prescrise și regularitatea nu i-a fost contestată în această privință și nu dă naștere la nicio obiecție din oficiu;

2. Întrucât la introducerea acțiunii în anulare împotriva Deciziei Înaltei Autorități din 24 octombrie 1956, care constituie titlu executoriu în sensul articolului 92 din tratat, reclamanta susține că Decizia nr. 14/55 din 26 martie 1955 „de stabilire a unui mecanism financiar care să permită asigurarea aprovizionării regulate cu fier vechi pe piața comună” nu respectă în mod evident dispozițiile tratatului și trebuie să fie anulată pentru abuz de putere;

Întrucât articolul 33 prevede că acțiunile „sunt introduse în cel mult o lună (de zile) de la notificarea sau publicarea deciziei sau a recomandării, după caz” și că, în cazul în care sunt introduse de către o întreprindere sau o asociație menționată la articolul 48, nu sunt admisibile decât în cazul în care se raportează la o decizie sau recomandare generală, atunci când reclamantii consideră că deciziile sau recomandările mai sus menționate pot degenera în abuz de putere;

Întrucât acțiunea a fost introdusă la 14 decembrie 1956 și, deși, pentru acest motiv, termenul de acțiune prevăzut la articolul 33 ultimul alineat a fost respectat cu privire la Decizia din 24 octombrie 1956, el expirase în ceea ce privește Decizia nr. 14/55 din 26 martie 1955;

cu toate acestea, întrucât Decizia nr. 14/55 din 26 martie 1955 nu este atacată direct, ci printr-o acțiune în anulare împotriva Deciziei din 24 octombrie 1956 care constituie titlu executoriu;

Întrucât, în cazul în care Decizia din 24 octombrie 1956 este o decizie individuală cu privire la reclamantă, Decizia nr. 14/55 din 26 martie 1955 este o decizie generală pe care se întemeiază Decizia din 24 octombrie 1956;

Întrucât pentru evaluarea dreptului reclamantei de a se folosi, în sprijinul acțiunii sale în anulare împotriva deciziei individuale, de nelegalitatea deciziei generale pe care aceasta se întemeiază, se cuvine să se cerceteze dacă reclamanta poate face acest lucru după expirarea termenului menționat la articolul 33 ultimul alineat și invocând împotriva acestei decizii nu numai abuzul de putere, ci și cele patru motive de anulare menționate la articolul 33 primul alineat;

întrucât, în conformitate cu concluziile avocatului general, o decizie generală nelegală nu se aplică unei întreprinderi și nu dă naștere la nicio obligație pentru întreprinderea menționată;

întrucât articolul 36 din tratat prevede că în sprijinul unei acțiuni în anulare împotriva unei decizii a Înaltei Autorități ce impune sancțiuni pecuniare sau penalități cu titlu cominatoriu

„orice parte reclamantă se poate folosi, în sprijinul acestei acțiuni, în condițiile prevăzute la articolul 33 primul alineat, de nelegalitatea deciziilor și recomandărilor pe care se presupune că nu le-a respectat”;

întrucât această dispoziție a articolului 36 nu trebuie considerată ca o reglementare specială, aplicabilă numai în cazul unor sancțiuni pecuniare și a unor penalități cu titlu cominatoriu, ci trebuie interpretată ca fiind aplicarea unui principiu general, astfel cum prevede articolul 36 în cazul special al unei competențe de plină jurisdicție;

întrucât în declarația specială prevăzută la articolul 36 nu se găsește niciun argument care să excludă *a contrario* aplicarea normei enunțate în cazurile în care nu a fost menționată în mod special, Curtea pronunțându-se, în Cauza 8/55, cu privire la faptul că un argument *a contrario* este admis doar atunci când nicio altă interpretare nu se dovedește adecvată și compatibilă cu textul, contextul și scopul lor;

întrucât orice altă decizie ar face dificilă, dacă nu imposibilă, exercitarea de către întreprinderile și asociațiile menționate la articolul 48 a drepturilor de acțiune, căci le-ar obliga să caute în orice decizie generală, încă de la publicare, dispozițiile care ar putea să le aducă ulterior daune sau care să fie considerate că degeneratează în abuz de putere;

întrucât aceasta le-ar încuraja să se lase condamnate la plata sancțiunilor pecuniare sau penalităților cu titlu cominatoriu prevăzute de tratat pentru a putea, potrivit articolului 36, să invoce nelegalitatea deciziilor și recomandărilor generale a căror nerespectare le este imputată;

întrucât dreptul unei părți reclamante de a se folosi, după expirarea termenului prevăzut la articolul 33 ultimul alineat, în sprijinul unei acțiuni cu privire la o decizie individuală, de nelegalitatea deciziilor și a recomandărilor generale pe care se întemeiază decizia individuală nu poate duce la anularea deciziei generale, ci doar a deciziei individuale întemeiată pe aceasta;

întrucât Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene și Euratom adoptă în mod expres un punct de vedere analog prevăzând la articolele 184 și 156 că

„Fără a fi afectată de expirarea termenului prevăzut în articolul 173 al treilea paragraf (sau, pentru al doilea, articolul 146 al treilea paragraf), în cazul unui litigiu privind un regulament al Consiliului sau al Comisiei, orice parte se poate prevala de motivele de drept prevăzute la articolul 173 primul paragraf (sau, pentru al doilea, articolul 146 al treilea paragraf) pentru a invoca în fața Curții de Justiție inaplicabilitatea acestui regulament”;

întrucât această întâlnire, fără să constituie un argument decisiv, confirmă raționamentul mai sus menționat arătând că a fost impus și autorilor noilor tratate;

întrucât anularea unei decizii individuale din cauza nelegalității deciziilor generale pe care aceasta se întemeiază nu afectează efectele deciziei generale decât în măsura în care acestea se concretizează în decizia individuală anulată;

întrucât împotriva unei decizii individuale care o privește, orice parte reclamantă este îndreptățită să invoce cele patru motive de anulare menționate la articolul 33 primul alineat;

întrucât, în aceste condiții, nu există niciun impediment pentru ca reclamanta dintr-o acțiune împotriva unei decizii individuale să nu aibă dreptul să invoce, pentru contestarea legalității deciziilor și recomandărilor generale pe care se întemeiază decizia individuală, cele patru motive de anulare enumerate la articolul 33 primul alineat;

3. Întrucât pârâta a contestat admisibilitatea acțiunii în anulare împotriva Deciziei Înaltei Autorități din 24 octombrie 1956, decizie care constituie titlu executoriu împotriva reclamantei, în sensul articolului 92 din tratat, în virtutea consimțământului pe care, prin scrisoarea din 12 aprilie 1956, aceasta l-ar fi dat în avans pentru Decizia individuală din 24 octombrie 1956;

întrucât pârâta a precizat că „niciodată nu s-a gândit la un consimțământ prealabil” sau la renunțarea, de către reclamantă, la dreptul de a introduce ulterior o acțiune împotriva constatării sumelor datorate de aceasta după 12 aprilie 1956, dar „consideră că este legitim să obiecteze cu privire la faptul că oferta de plată a constituit aprobarea funcționării concrete a organismelor de la Bruxelles și prin urmare modul în care acestea au stabilit nivelul de egalizare”;

întrucât în scrisoarea din 12 aprilie 1956 reclamanta face trimitere în mod expres la rezervele privind calculele de stabilire a datoriei sale, iar aceste rezerve privesc în special condițiile de aplicare a Deciziei generale nr. 14/55;

întrucât, din cauza acestor rezerve, scrisoarea din 12 aprilie 1956, în pofida ofertei de plăți parțiale pe care o cuprinde, nu poate fi considerată o recunoaștere a datoriei sau o renunțare a dreptului de a o contesta;

întrucât, pentru acest motiv, scrisoarea din 12 aprilie 1956 nu constituie un obstacol pentru admisibilitatea acțiunii.

B – CU PRIVIRE LA FOND

Primul motiv: încălcarea normelor fundamentale de procedură

Întrucât reclamanta consideră lipsa motivării deciziei în cauză și impozitarea din oficiu pe care o notifică drept o încălcare a normelor fundamentale de procedură.

1) Lipsa motivării

Întrucât reclamanta arată în Decizia din 24 octombrie 1956 „o evidentă insuficiență a motivării”;

întrucât decizia în cauză nu face trimitere decât la următoarele două motive:

„Întrucât societatea pe acțiuni Meroni & Co., Industrie Metallurgiche, Stabilimento Elettrosiderurgico, Via della Cebrosa, Settimo Torinese, întreprindere în sensul articolului 80 din tratat, a omis să plătească către Caisse de péréquation des ferrailles importées (Casa de egalizare a fierului vechi importat) după 1 aprilie 1954 contribuțiile datorate în conformitate cu deciziile de mai sus;

întrucât contribuțiile datorate se ridică pentru perioada 1 aprilie 1954 – 30 iunie 1956 la suma de 54 819 656 lire italiene;”

întrucât, având în vedere jurisprudența Curții, aceste două paragrafe nu pot constitui declarația considerentelor de drept și de fapt pe care se întemeiază Decizia din 24 octombrie 1956;

întrucât, de asemenea, îi lipsesc justificările indispensabile exercitării controlului judecătoresc;

întrucât Decizia din 24 octombrie 1956 nu respectă dispozițiile articolului 15 din tratat în conformitate cu care „deciziile [...] Înaltei Autorități sunt motivate”;

întrucât, cu toate acestea, în apărarea sa, Înalta Autoritate se adăpostește în spatele organismelor de la Bruxelles: „Decizia Înaltei Autorități nu a făcut decât să reia datele rezultate din diferitele extrase de cont trimise reclamantei la momentul convenit, iar acest lucru, în mod clar, nu impune precizarea motivului”;

întrucât în opinia Înaltei Autorități, lipsa motivării constatată în Decizia din 24 octombrie 1956 nu poate constitui o încălcare a normelor fundamentale de procedură, motivele acestei decizii fiind stabilite de tratat prin intermediul lui Caisse de péréquation des ferrailles importées (Casa de egalizare a fierului vechi importat);

întrucât, în sensul prezentei acțiuni, nu este necesar să se cerceteze dacă menționarea motivelor corespunzătoare din notificările adresate reclamantei de către Caisse de péréquation des ferrailles importées (Casa de egalizare a fierului vechi importat) ar fi scutit în mod valid Înalta Autoritate de o motivare corespunzătoare a Deciziei din 24 octombrie 1956, motivele prevăzute în notificările respective neconstituind justificarea creanței pentru care Decizia din 24 octombrie 1956 constituie titlu executoriu;

întrucât, în cele din urmă, plata solicitată de Decizia Înaltei Autorități din 24 octombrie 1956 pentru perioada 1 august 1954 – 30 iunie 1956 nu este egală cu totalul arătat în notificările adresate de către Caisse de péréquation des ferrailles importées (Casa de egalizare a fierului vechi importat) societății Meroni pentru această perioadă;

întrucât ea diferă în special prin cumularea dobânzii de întârziere și deducerea unor plăți efectuate de societatea Meroni;

întrucât, deși avizele de notificare cuprindeau o mențiune prin care debitorul era informat că se cer dobânzi de întârziere începând cu a 25-a zi de la data notificării și că, în pledoarie, agentul Înaltei Autorități a afirmat că societatea Meroni fusese avertizată de această penalizare printr-o scrisoare din 20 septembrie 1956, cifrele ce apar pe avizele de notificare nu fac trimitere nici la majorările datorate plăților tardive, nici la deducerile datorate luării în considerare a plăților anterioare;

întrucât este imposibil să se găsească în notificările adresate de către Caisse de péréquation des ferrailles importées (Casa de egalizare a fierului vechi importat) reclamantei justificarea plății care îi fusese cerută;

întrucât justificarea legală a Deciziei din 24 octombrie 1956 cerea o declarație exactă și detaliată a tuturor elementelor creanței pentru care această decizie constituie titlu executoriu;

întrucât numai o astfel de declarație putea permite controlul judecătoresc al deciziei menționate;

întrucât Decizia din 24 octombrie 1956 nu a fost suficient de motivată nici de Înalta Autoritate în textul notificat reclamantei, nici de către Caisse de péréquation des ferrailles importées (Casa de egalizare a fierului vechi importat) în notificările pe care aceasta i le adresase;

întrucât lipsa motivării constatate în legătură cu Decizia din 24 octombrie 1956 constituie o încălcare a normelor fundamentale de procedură;

întrucât, prin urmare, prin aplicarea articolului 33 din tratat, această decizie trebuie să fie anulată.

II) Impozitarea din oficiu

Întrucât, în cazul în care, în acțiunea sa, reclamanta consideră neobișnuită neindicarea în Decizia din 24 octombrie 1956 a elementelor materiale și contabile pe care se întemeiază ordinul de plată pentru care această decizie constituie titlu executoriu, aceeași reclamantă precizează în răspunsul său că „presupune – deoarece organismele de la Bruxelles nu i-au oferit niciodată lămuriri în această privință – că a fost impozitată conform producției, și nu conform tonajului cumpărat, care nu a fost niciodată declarat”;

întrucât această prezumție este confirmată în duplică, aceasta precizând că „procedura de evaluare forfetară de către organismele de la Bruxelles nu este decât un remediu pentru nereușita unei întreprinderi de a depune declarații și nu este decât o consecință necesară și inevitabilă a sistemului de contribuții obligatorii;

întrucât, în cele din urmă, în absența acestui remediu, ar fi chiar inutil să se stabilească obligația contribuțiilor deoarece toate întreprinderile, în apărarea lor, s-ar abține de la depunerea declarațiilor”;

întrucât în cazul în care toate notificările adresate de către Caisse de péréquation des ferrailles importées (Casa de egalizare a fierului vechi importat) societății Meroni conțin următoarea mențiune: „În cazul în care detaliile tonajelor impozabile pentru fiecare uzină nu se primesc până în a 15-a zi din a doua lună după luna cu taxă, conducerea este autorizată să înceapă evaluarea forfetară cu ajutorul birourilor regionale”, Decizia din 24 octombrie 1956 nu face trimitere la caracterul forfetar al plății reclamate și nu vizează textele care i-ar fi dat lui Caisse de péréquation des ferrailles importées (Casa de egalizare a fierului vechi importat) competența de impozitare din oficiu, în absența declarației de venituri;

întrucât, în măsura în care obligația cu titlu executoriu a fost stabilită forfetar, Decizia din 24 octombrie 1956 nu a fost motivată;

Întrucât această lipsă a motivării, care duce la necunoașterea de către reclamantă a condițiilor în care i-a fost calculată datoria, constituie o încălcare a normelor fundamentale de procedură;

Întrucât, pentru același motiv, în aplicarea articolului 33 din tratat, Decizia din 24 octombrie 1956 trebuie să fie anulată.

Al doilea motiv: încălcarea evidentă a dispozițiilor tratatului

Întrucât în temeiul acestui al doilea motiv reclamanta acuză Înalta Autoritate:

a) că nu a informat-o cu privire la „datele obiective pentru care întreprinderile italiene au fost impozitate și aceasta în contradicție evidentă cu articolul 47 din tratat, în conformitate cu care Înalta Autoritate ”trebuie să publice datele care pot fi utile guvernelor sau oricăror părți interesate”;

b) că nu a trimis „părților interesate, după optsprezece luni, decât conturi provizorii” și că nu le-a aplicat decât „prime de egalizare [...] și acestea provizorii”.

1) Insuficiența informațiilor

Întrucât în numeroasele comunicări adresate reclamantei, Caisse de péréquation des ferrailles importées (Casa de egalizare a fierului vechi importat) nu i-a comunicat decât tonajul impozabil și nivelul unitar de impunere;

Întrucât nicio informație nu a fost publicată nici de Înalta Autoritate, nici de organismele de la Bruxelles pentru informarea persoanelor impozabile în ceea ce privește metodele prin care s-au calculat elementele obligațiilor acestora și elementele de fapt pe care s-au bazat calculele;

Întrucât se pare că numai printr-o „completare la răspunsurile Înaltei Autorități la întrebările Curții” aceasta din urmă și reclamanta au fost informate cu privire la formulele succesive prin care s-a calculat nivelul de egalizare;

Întrucât articolul 5 din tratat obligă Înalta Autoritate să „facă publice motivele acțiunii sale” și articolul 47 prevede că în cazul în care

„Înalta Autoritate este obligată să nu divulge informațiile care, prin natura lor, sunt protejate de secretul profesional și în special informațiile cu privire la întreprinderi și la relațiile lor comerciale sau elementele prețului lor de cost [...] trebuie să publice datele care pot fi utile guvernelor sau oricăror părți interesate”;

Întrucât, în duplică, Înalta Autoritate i-a răspuns reclamantei „că trebuie să arate un respect elementar pentru secretul profesional”;

Întrucât, în speță, nu pot fi considerate secrete, în sensul articolului 47 din tratat, informațiile strânse de organismele cooperative care au grupat în anumite perioade, în special la 4 iulie 1955, până la 136 întreprinderi alese dintre cele mai importante din cele 240 întreprinderi supuse taxei de egalizare;

Întrucât nefăcându-și publice motivele acțiunii, cel puțin în aspectele lor globale, și nepublicând datele care nu erau protejate de secretul profesional care pot fi utile guvernelor și

oricăror părți interesate sau neobligând organisme de la Bruxelles să le publice, Înalta Autoritate a încălcat articolele 5 și 47 din tratat;

Întrucât, pentru același motiv, în aplicarea articolului 33 din tratat, Decizia din 24 octombrie 1956 trebuie să fie anulată.

II) Caracterul provizoriu al notificărilor adresate reclamantei

Întrucât reclamanta acuză Înalta Autoritate că Decizia din 24 octombrie 1956 s-a bazat pe conturi provizorii și pe Caisse de péréquation des ferrailles importées (Casa de egalizare a fierului vechi importat) că nu i-a comunicat niciodată, până la data acțiunii, în mai mult de optsprezece luni de la punerea în aplicare a sistemului, deconturi finale;

Întrucât aceasta întreabă „dacă se poate pretinde într-adevăr ca o întreprindere să reușească să-și stabilească în mod serios propriile prețuri și să-și publice propriul barem în cazul în care nu este informată cu exactitate și în timp util în privința datoriei de egalizare”;

Întrucât pârâta opune cerinței reclamantei chiar natura conceptului de egalizare, care impune „o operație de calcul *a posteriori*”, ceea ce implică o cunoaștere a elementelor de fapt a căror egalizare trebuie realizată;

Întrucât aceasta precizează în duplică „faptul că niciodată nu va fi vorba decât de corecții de mică importanță”;

Întrucât ordinul de mărime al ajustărilor definitive nu se cunoaște, corecțiile comunicate de Caisse de péréquation des ferrailles importées (Casa de egalizare a fierului vechi importat), în special prin scrisoarea din 31 octombrie 1955, fiind ele însele calificate drept provizorii;

Întrucât suma lor nu ar fi putut fi stabilită, în scopul acestei cauze, decât pe cale de expertiză;

Întrucât, cu toate acestea, într-o asemenea situație, expertiza nu este indispensabilă, Decizia din 24 octombrie 1956, obiectul acțiunii, trebuie să fie anulată pentru motivele menționate anterior.

Al treilea motiv: abuzul de putere

Întrucât reclamanta acuză pârâta de comiterea unui abuz de putere:

- prin faptul că Decizia din 24 octombrie 1956 care constituie titlu executoriu se întemeiază pe calculele inexacte ale organismelor de la Bruxelles,

- prin nerespectarea recomandărilor pe care Consiliul de Miniștri le-a adăugat avizului favorabil, acordat în unanimitate de acesta Deciziei nr. 14/55 a Înaltei Autorități,

- prin delegarea în mod nelegal a atribuțiilor deținute în temeiul tratatului către organisme de la Bruxelles.

I) Inexactitatea calculelor efectuate de organisme de la Bruxelles

Întrucât reclamanta acuză organismele de la Bruxelles că au „fixat în mod artificial un preț mediu al fierului vechi intern, net inferior prețului real, mărind, în același mod artificial, prețul mediu al fierului vechi de import”, că „au comis în acest fel o modificare a faptelor și au creat o situație în care efectele sistemului nu erau aceleași pentru toți destinatarii, dintre care unii fiind avantajați, alții suferind un prejudiciu”;

întrucât reclamanta a recunoscut ea însăși „că nu era în măsură să-și dovedească îndoielile”, „că nu știa încă cum s-au derulat operațiunile de import și care era rata medie ponderată ce fusese calculată”;

întrucât, din cauza insuficienței motivării Deciziei din 24 octombrie 1956 și în absența informațiilor cu privire la elementele utilizate de organismele de la Bruxelles în calculele lor, nu este posibil să se cerceteze dacă afirmațiile reclamantei sunt întemeiate;

întrucât, cu toate acestea, în sensul prezentei acțiuni, această cercetare nu este necesară, insuficiența motivării și absența publicării datelor pe care se întemeiază Decizia din 24 octombrie 1956 constituie ele însele încălcări ale tratatului ce pot provoca anularea deciziei menționate anterior.

II) Încălcarea recomandărilor pe care Consiliul de Miniștri le-a adăugat avizului conform adoptat în unanimitate, acordat de acesta Deciziei nr. 14/55

Întrucât reclamanta acuză Înalta Autoritate de nerespectarea a șase recomandări pe care Consiliul de Miniștri le-a adăugat avizului conform acordat Deciziei nr. 14/55;

întrucât pagina 689 din *Jurnalul Oficial al Comunității nr. 8 din 30 martie 1955* arată numai că acest aviz conform a fost „acordat în unanimitate în condițiile stabilite în procesul-verbal al deliberărilor Consiliului”;

întrucât procesele-verbale ale Consiliului de Miniștri nu sunt publicate;

întrucât șase principii adoptate de Consiliul de Miniștri și de Înalta Autoritate în timpul reuniunii Consiliului de Miniștri din 21 și 22 martie 1955, principii „din care trebuie să se inspire politica generală în domeniul fierului vechi”, au fost publicate în Al Treilea Raport General privind activitatea Comunității (pagina 105) și aceste șase principii par să fie cele vizate de reclamantă;

întrucât, cu toate acestea, în sensul prezentei acțiuni, nu este necesară examinarea consecințelor juridice pe care le pot avea principiile publicate în aceste condiții, deoarece, pentru motivele menționate anterior, Decizia din 24 octombrie 1956 trebuie să fie anulată.

III) Nelegalitatea delegării atribuțiilor rezultate din Decizia nr. 14/55

Întrucât reclamanta acuză Înalta Autoritate de „caracterul inatacabil și se poate spune sacrosanct al conturilor din Bruxelles, ceea ce ar fi în definitiv mai strict și cu siguranță mult mai grav decât caracterul însuși al deciziilor veritabile, care pot fi mereu atacate în fața Curții de Justiție”, altfel spus reclamanta acuză Înalta Autoritate că a delegat organismelor de la Bruxelles atribuții pe care le deținea în temeiul tratatului, fără să supună exercitarea lor condițiilor în care tratatul ar fi supus-o dacă aceste atribuții ar fi fost exercitate direct de aceasta;

întrucât, de asemenea, reclamanta acuză Înalta Autoritate de crearea „unei situații în care industriile mari și mijlocii predomină peste cele care au mijloace financiare limitate și care trebuie să-și asigure aprovizionarea pe piața internă”, altfel spus, că a delegat atribuțiile prin Decizia nr. 14/55 organismelor necalificate pentru exercitarea lor;

întrucât aceste două reclamații vizează delegarea atribuțiilor pe care Decizia generală nr. 14/55 le-a acordat organismelor de la Bruxelles, prima vizând modalitățile de delegare, iar a doua, însuși principiul;

întrucât, cu toate acestea, înainte de examinarea acestor reclamații, se cuvine să se cerceteze dacă Decizia nr. 14/55 a acordat într-adevăr organismelor de la Bruxelles o delegare de atribuții.

a) Decizia nr. 14/55 a acordat o delegare de atribuții organismelor de la Bruxelles?

Întrucât se cuvine să se stabilească dacă Decizia nr. 14/55 „de instituire a unui mecanism financiar care să permită asigurarea aprovizionării regulate cu fier vechi pe piața comună” constituie o adevărată delegare de atribuții acordată organismelor de la Bruxelles, atribuții cu care tratatul a investit Înalta Autoritate, sau dacă acordă numai acestor organisme puterea de a adopta „deliberări” a căror punere în aplicare aparține Înaltei Autorități care păstrează întreaga responsabilitate;

întrucât anumite dispoziții ale Deciziei nr. 14/55 conduc la a doua ipoteză, în special:

- considerentul care prevede „că Înalta Autoritate este responsabilă de funcționarea adecvată a mecanismului financiar și că trebuie, în consecință, să fie întotdeauna în măsură să intervină în mod eficient”,

- articolul 1, care prevede că „funcționarea mecanismului menționat anterior este încredințată – sub responsabilitatea Înaltei Autorități – Oficiului comun al consumatorilor de fier vechi (numit în continuare „Oficiul comun”) și Caisse de péréquation des ferrailles importées (Casa de egalizare a fierului vechi importat) (numită în continuare „Casa”),

- articolul 4 al doilea alineat prevede că „în cazul neefectuării plății la timp, Casa cere intervenția Înaltei Autorități care poate” (dar nu trebuie) „să ia o decizie care constituie titlu executoriu”,

- articolul 8 care prevede că „Înalta Autoritate numește un reprezentant permanent și un supleant pe lângă Oficiul comun și Casa. Reprezentantul permanent sau supleantul său participă la toate ședințele Consiliului de administrație și la Adunarea Generală a Oficiului comun și a Casei. Reprezentantul permanent sau supleantul său transmite de îndată Înaltei Autorități deliberările adoptate de organismele menționate anterior și o informează despre orice problemă care necesită o deliberare a acesteia în condițiile articolului 9”,

- articolul 9 care arată că „deliberările Oficiului comun și ale Casei sunt adoptate în unanimitate de către consiliul fiecăreia pentru chestiunile care sunt de competența lor proprie și de cele două Consilii în comun pentru chestiunile pentru care își împart răspunderea. Reprezentantul permanent al Înaltei Autorități sau supleantul său poate, cu toate acestea, supune decizia spre aprobare Înaltei Autorități. În absența unei deliberări unanime a Consiliilor Oficiului comun sau Casei cu privire la măsurile

prevăzute de articolele 3, 4 și 5 (primul alineat), decizia este adoptată de Înalta Autoritate. Înalta Autoritate, reprezentantul său permanent sau supleantul acestuia poate cere convocarea Oficiului comun și a Casei în cel mult zece zile și informarea acestor organisme cu privire la orice propunere. În cazul în care ședința nu are loc în cele zece zile, Înalta Autoritate poate adopta ea singură o decizie cu privire la aceste propuneri”;

întrucât alte dispoziții ale Deciziei nr. 14/55 confirmă prima ipoteză, în special articolul 4 primul alineat:

„Casa notifică întreprinderilor cuantumul contribuțiilor ce trebuie plătite și termenele de plată. Ea este autorizată să încaseze aceste sume”;

articolul 6 primul alineat:

„Casa este organul executiv al mecanismului financiar stabilit prin prezenta decizie”;

întrucât, din cele două interpretări, Înalta Autoritate a ales-o pe prima, precizând în întâmpinare că

„Înalta Autoritate reia datele furnizate de organismele de la Bruxelles fără să poată adăuga nimic. Orice altă justificare specifică ar însemna o imixtiune neautorizată în atribuțiile unui alt organism pentru explicarea elementelor implicate în formarea deliberărilor” [...] „Prețurile de import, calitatea fierului vechi importat și prețul mediu ponderat în Comunitate sunt factori pe care organismele de la Bruxelles le iau în considerare pentru stabilirea nivelului de egalizare: decizia atacată nu face decât să îi reproducă reclamantei rezultatul aplicării de către aceste organisme a nivelului de egalizare. Prin urmare, în cazul în care s-ar admite că eroarea reclamată poate constitui un abuz de putere, acesta ar fi fost comis în timpul deliberărilor organismelor de egalizare pe care Înalta Autoritate nu le mai poate ataca, având în vedere faptul că reprezentantul său din cadrul organismelor de la Bruxelles nu a rezervat decizia finală Înaltei Autorități, în conformitate cu articolul 9 din Deciziile nr. 22/54 și 14/55. Într-adevăr, este de neconceput ca decizia organismelor competente de la Bruxelles, o dată adoptată în unanimitate și fără rezerve de către reprezentantul Înaltei Autorități, să rămână deschisă unor posibile modificări impuse unilateral doar de Înalta Autoritate; faptul că a fost solicitată unanimitatea consimțământului tuturor membrilor organismelor de deliberare pentru ca deciziile să fie obligatorii are o semnificație aparte. Dar chiar în cazul în care, în pofida textului clar al articolelor deja menționate și al interpretării lor sistematice, s-ar admite că reprezentantul Înaltei Autorități poate ulterior să modifice sau să anuleze în orice moment aceste decizii, motivul în cauză ar rămâne tot fără importanță în ceea ce privește anularea deciziei atacate. Într-adevăr, conform acestei ipoteze, pentru a se putea ataca decizia în cauză în fața Curții, ar trebui să îi fie alterat conținutul, atribuindu-i-se un cu totul alt efect decât simpla constituire a unui titlu executoriu care se referă la o obligație preexistentă, iar reclamanta ar fi trebuit să demonstreze că, în decizia atacată, Înalta Autoritate și-a însușit deliberările organismelor de la Bruxelles, care au antrenat stabilirea nivelului de egalizare, și că aceste deliberări constituie o decizie a Înaltei Autorități, împotriva căreia reclamanta are dreptul să inițieze o acțiune.”

Întrucât Înalta Autoritate ar fi putut pretinde că puterea reprezentantului său, în sensul articolului 9 din Decizia nr. 14/55, „de a supune decizia aprobării Înaltei Autorități” îl face responsabil de orice decizie a organismelor de la Bruxelles, însă extrasul din întâmpinare mai

sus menționat obligă să se ia în considerare faptul că Înalta Autoritate nu își însușește deliberările organismelor de la Bruxelles, care duc la stabilirea nivelului de egalizare;

întrucât, prin urmare, Decizia nr. 14/55 determină o veritabilă delegare de atribuții și se cuvine să se examineze dacă o asemenea delegare respectă cerințele tratatului.

b) Norme de aplicare a Deciziei nr. 14/55

Întrucât, în cazul în care Înalta Autoritate ar fi exercitat ea însăși atribuțiile a căror exercitare a încredințat-o organismelor de la Bruxelles prin Decizia nr. 14/55, aceste atribuții ar fi fost supuse normelor prevăzute de tratat, în special celor care impun Înaltei Autorități:

- obligația de motivare a deciziilor și de trimitere la avizele obținute în mod obligatoriu (articolul 15),

- obligația de a publica în fiecare an câte un raport general cu privire la activitățile și cheltuielile administrative (articolul 17),

- obligația de a publica datele care pot fi utile guvernelor sau oricărui altor părți interesate (articolul 47);

întrucât, în aceeași ipoteză, deciziile și recomandările ar fi fost supuse controlului Curții de Justiție, în condițiile prevăzute la articolul 33;

întrucât Decizia nr. 14/55 nu a supus exercitarea atribuțiilor conferite organismelor de la Bruxelles niciunei condiții la care ar fi fost supusă dacă Înalta Autoritate le-ar fi exercitat în mod direct;

întrucât, chiar dacă delegarea prevăzută de Decizia nr. 14/55 părea legală din punctul de vedere al tratatului, aceasta nu putea acorda autorității delegate atribuții diferite de cele pe care autoritatea de delegare le-a primit prin tratat;

întrucât posibilitatea ca organismele de la Bruxelles să ia decizii fără a lua în considerare condițiile la care aceste decizii ar fi fost supuse în cazul în care ar fi fost adoptate direct de Înalta Autoritate conferă organismelor de la Bruxelles atribuții mai mari decât cele primite de Înalta Autoritate prin tratat;

întrucât nesupunând deciziile organismelor de la Bruxelles normelor la care tratatul supune deciziile Înaltei Autorități, delegarea prevăzută de Decizia nr. 14/55 încalcă tratatul;

întrucât, prin urmare, Decizia din 24 octombrie 1956, care constituie titlu executoriu cu privire la o obligație stabilită prin aplicarea Deciziei generale nr. 14/55 care este nelegală, trebuie să fie anulată.

Întrucât reclamanta acuză organismele de la Bruxelles că au început, în ceea ce o privește, fără niciun temei legal, impozitarea din oficiu și evaluări provizorii ale datoriilor sale privind egalizarea;

întrucât, în cazul în care s-a stabilit, în temeiul primului motiv, că Decizia din 24 octombrie 1956 trebuie să fie anulată pentru încălcarea normelor fundamentale de procedură, deoarece nu arată că mărimea plății reclamante fusese stabilită prin impozitare din oficiu și

evaluare provizorie, este necesar să se cerceteze dacă organismele de la Bruxelles aveau puterea să aprecieze în acest fel contribuțiile de egalizare;

Întrucât, răspunzând la întrebările adresate de prima cameră, Înalta Autoritate a adus la cunoștință, la 18 iulie 1957, că dreptul de impozitare din oficiu rezultă din „deliberările cu un conținut similar din 26 mai 1955 ale Caisse de péréquation des ferrailles importées (Casa de egalizare a fierului vechi importat) și ale Oficiului comun al consumatorilor de fier vechi, precizând că, în cazul neprimirii detaliilor de la fiecare uzină a tonajelor impozabile până în a 15-a zi din a doua lună după luna cu taxă, conducerea este autorizată să înceapă evaluarea forfetară cu ajutorul birourilor regionale”;

Întrucât Decizia nr. 14/55 nu a acordat organismelor de la Bruxelles dreptul de a recurge la o asemenea metodă de estimare a impozitului, nici nu le-a acordat competența de a-l aplica retroactiv sau de a notifica estimări provizorii;

Întrucât în cazul în care tehnica evaluării din oficiu este utilizată și pentru baza de evaluare a prelevării generale, această tehnică a fost autorizată în mod expres prin Decizia nr. 31/55 din 19 noiembrie 1955 (*Jurnalul Oficial al Comunității nr. 21 din 28 noiembrie 1955, pagina 906*) după ce, prin Decizia nr. 2/52 articolul 4 și Decizia nr. 3/52 articolul 5, Înalta Autoritate obligase întreprinderile să își declare producția și a reglementat modalitățile de declarare;

Întrucât orice procedură de impozitare din oficiu și de evaluare provizorie trebuie supusă unor norme precise, pentru excluderea oricăror decizii arbitrare și pentru revizuirea datelor utilizate;

Întrucât delegarea atribuțiilor nu se presupune și, chiar și atunci când este autorizată să își delege atribuțiile, autoritatea în cauză trebuie să adopte o decizie explicită de transfer;

Întrucât impozitul estimat și notificarea obligațiilor provizorii operate de organismele de la Bruxelles nu au un temei legal și, prin urmare, Decizia din 24 octombrie 1956, care constituie titlu executoriu cu privire la obligațiile stabilite printr-o procedură fără temei legal, trebuie să fie anulată.

c) Sfera de aplicare a delegării de atribuții

Întrucât reclamanta acuză Înalta Autoritate că a delegat organismelor de la Bruxelles, prin Decizia nr. 14/55, atribuțiile pe care acestea nu sunt calificate să le exercite;

Întrucât articolul 8 din tratat impune Înaltei Autorități să

„asigure realizarea obiectivelor stabilite de prezentul tratat în condițiile prevăzute de acesta”

și nu prevede dreptul de delegare;

Întrucât, cu toate acestea, nu poate fi exclusă posibilitatea ca punerea în aplicare a „mecanismelor financiare comune mai multor întreprinderi” prevăzute la articolul 53 litera (a) să fie încredințată organismelor de drept privat cu personalitate juridică distinctă și investite cu atribuții proprii;

întrucât mecanismele financiare instituite chiar de Înalta Autoritate în aplicarea literei (b) al aceluiași articol trebuie să aibă aceleași scopuri ca și cele care sunt autorizate prin aplicarea literei (a);

întrucât, prin urmare, acestea trebuie să fie similare ca formă și, în special, să utilizeze asistența organismelor cu personalitate juridică distinctă;

întrucât, în consecință, dreptul Înaltei Autorități de a autoriza sau institui mecanismele financiare menționate la articolul 53 din tratat acordă acesteia dreptul de a conferi anumite atribuții unor organisme similare, în condițiile stabilite de aceasta și sub supravegherea sa;

întrucât, cu toate acestea, în temeiul articolului 53, asemenea delegări sunt legitime doar în cazul în care Înalta Autoritate

„recunoaște că sunt necesare pentru realizarea misiunilor definite la articolul 3 și sunt compatibile cu dispozițiile prezentului tratat, în special ale articolului 65”;

întrucât articolul 3 prevede nu mai puțin de opt obiective diferite, foarte generale, și nu există siguranța că toate aceste obiective pot fi urmărite integral și simultan, în orice situație;

întrucât pentru realizarea obiectivelor prevăzute la articolul 3 din tratat, Înalta Autoritate trebuie să asigure concilierea permanentă a oricărui conflict ce poate apărea între obiectivele luate în considerare în mod separat și, atunci când se constată asemenea conflicte, trebuie să acorde prioritate unuia sau altuia dintre obiectivele prevăzute la articolul 3, după cum acestea par a fi necesare, având în vedere faptele sau circumstanțele economice în lumina cărora adoptă deciziile;

întrucât concilierea diverselor obiective prevăzute la articolul 3 implică o adevărată putere discreționară ce cuprinde unele alegeri dificile pe baza luării în considerare a faptelor și a circumstanțelor economice în temeiul cărora sunt îndeplinite;

întrucât consecințele ce rezultă în urma delegării de atribuții sunt foarte diferite, în funcție de vizarea fie a unor atribuții de executare net delimitate și a căror utilizare poate fi supusă, din această cauză, unui control riguros cu privire la criteriile obiective stabilite de autoritatea de delegare, fie a unei puteri discreționare, care implică o mare libertate de apreciere care, prin utilizarea dată, poate face posibilă realizarea unei veritabile politici economice;

întrucât delegarea de primul tip nu poate modifica foarte mult consecințele exercitării atribuțiilor în cauză, în vreme ce delegarea de-al doilea tip, prin substituirea alegerilor autorității delegate cu cele ale autorității de delegare, realizează un veritabil transfer de responsabilitate;

întrucât articolul 53 nu poate, în orice caz, în ceea ce privește punerea în aplicare a mecanismelor financiare pe care le prevede, să autorizeze decât delegările de atribuții „necesare îndeplinirii misiunilor definite la articolul 3”;

cu toate acestea, întrucât asemenea delegări nu se pot referi decât la atribuțiile de executare, clar definite și în întregime controlate, în ceea ce privește utilizarea, de către Înalta Autoritate;

întrucât articolul 3 nu impune obiectivele pe care le prevede Înaltei Autorități în mod separat, ci „instituțiilor Comunității, în cadrul atribuțiilor acestora și în interes comun”;

întrucât această dispoziție permite să se vadă în echilibrul atribuțiilor, caracteristic structurii instituționale a Comunității, o garanție fundamentală pe care tratatul o acordă în special întreprinderilor și asociațiilor de întreprinderi pentru care se aplică;

întrucât delegarea unei puteri discreționare, fiind conferită unor autorități diferite de cele prevăzute de tratat în vederea asigurării și supravegherii exercitării acesteia în cadrul atribuțiilor lor respective, ar aduce atingere acestei garanții;

întrucât, în lumina criteriilor enunțate anterior, este necesar să se cerceteze dacă delegarea de atribuții acordată de Înalta Autoritate organismelor de la Bruxelles, în temeiul Deciziei nr. 14/55, respectă cerințele tratatului;

întrucât articolul 5 din Decizia nr. 14/55 prevede că

„Oficiul comun poate propune Casei:

- a) tonajele de fier vechi importat din țările terțe sau asimilat care vor putea beneficia de egalizare;
- b) condițiile în care se acordă egalizarea;
- c) prețul maxim de cumpărare la import;
- d) prețul de egalizare, care poate fi stabilit fie pentru ziua comenzii, fie pentru ziua livrării;
- e) criteriile pentru calculul economiilor de fier vechi realizate printr-un consum crescut de fontă;
- f) cuantumul primei alocate în funcție de aceste economii”;

întrucât Al Treilea Raport General cu privire la activitatea Comunității a făcut publice (pagina 105) principiile generale adoptate de Consiliul de Miniștri și de Înalta Autoritate și „din care trebuie să se inspire politica generală în domeniul fierului vechi”;

întrucât aceste principii generale prevăd în special că

„Costul fierului vechi pentru producătorul de oțel – adică suma prețului de achiziție și a taxei de egalizare – nu trebuie să depășească un nivel rezonabil în comparație cu cel suportat efectiv de producătorii de oțel din principalele țări concurente.

Pentru a se evita creșterea prea mare a prețului de cost în întreaga Comunitate, în special încărcarea costurilor nete suportate în vederea funcționării Casei în diferite regiuni ale Comunității, taxa de egalizare nu trebuie mărită fără un motiv temeinic.

Efortul depus pentru încurajarea importurilor și pentru un nivel rezonabil al prețurilor nu trebuie să conducă, fie în instalațiile existente, fie prin crearea de noi instalații, la o creștere necontrolată a consumului de fier vechi.

[...]

În măsura posibilităților tehnice și economice și a materiilor prime disponibile, trebuie depuse toate eforturile în vederea reducerii consumului de fier vechi prin utilizarea crescută de fontă.”

Întrucât mai multe dintre propunerile pe care Oficiul competent trebuie să le prezinte Casei în temeiul articolului 5 mai sus menționat, și în special fixarea „prețului maxim de import”, a „prețului de egalizare”, a „criteriilor pentru calculul economiilor de fier vechi” și a „cuantumului primei alocate în funcție de aceste economii”, nu pot fi produsul procedurilor simple de evidență contabilă bazate pe criteriile obiective definite de Înalta Autoritate;

întrucât acesta implică o mare marjă de apreciere și sunt astfel rezultatul utilizării unei puteri discreționare, care tinde să concilieze multiplele cerințe ale unei politici complexe și nuanțate;

întrucât afirmând în cel de-al Treilea Raport General că „politica generală în domeniul fierului vechi trebuie să se inspire din principiile generale” adoptate de Consiliul de Miniștri și de Înalta Autoritate, aceasta din urmă recunoaște implicit că aceste principii nu sunt suficiente pentru adoptarea deciziilor de către organismele de la Bruxelles;

întrucât, în absența criteriilor obiective care pot fi utile la adoptarea deciziilor, organismele de la Bruxelles trebuie să pună în aplicare, pentru îndeplinirea misiunilor conferite de Decizia nr. 14/55, o mare libertate de apreciere;

întrucât, deși cu două ocazii, prin Deciziile nr. 9/56 și 34/56, Înalta Autoritate a adoptat ea însăși, în locul organismelor de la Bruxelles, decizii ce implicau exercitarea unei puteri discreționare;

întrucât apare întrebarea dacă, prin includerea în competența sa a unor decizii care, prin aplicarea Deciziei nr. 14/55, ar fi putut fi adoptate de organismele de la Bruxelles, Înalta Autoritate a intenționat să își rezerve aprecierea faptelor și circumstanțelor economice relevante pentru adoptarea acestor decizii;

cu toate acestea, întrucât nimic nu permite să se afirme că aceasta este realitatea, deoarece intervenția Înaltei Autorități nu se întemeie pe natura discreționară a deciziilor respective, ci pe dispozițiile articolului 9 alineat (2) din Decizia nr. 22/54, care prevăd că

„în absența unei deliberări unanime a Consiliilor Oficiului comun sau a Casei, orice problemă se rezolvă prin decizia Înaltei Autorități”;

întrucât prin articolul 9 din Decizia nr. 14/55 Înalta Autoritate a atribuit reprezentantului său permanent de pe lângă organismele de la Bruxelles dreptul de a supune orice decizie aprobării Înaltei Autorități;

întrucât prin rezervarea posibilității de a-i refuza aprobarea, Înalta Autoritate nu a reținut suficiente atribuții pentru ca delegarea care rezultă din Decizia nr. 14/55 să rămână în limitele definite mai sus;

întrucât Înalta Autoritate a menționat în alineatul menționat din întâmpinare că „reia datele furnizate de organismele de la Bruxelles fără să adăuge nimic”;

Întrucât, în aceste condiții, delegarea de atribuții acordate organismelor de la Bruxelles prin Decizia nr. 14/55 le conferă o libertate de apreciere ce implică o mare putere discreționară și nu poate fi considerată compatibilă cu cerințele tratatului;

Întrucât Decizia din 24 octombrie 1956 se întemeiază pe o decizie generală nelegală din punctul de vedere al tratatului și, prin urmare, trebuie să fie anulată.

Cheltuielile de judecată

Întrucât pârâta a căzut în pretenții;

în conformitate cu articolul 60 primul alineat din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată la plata cheltuielilor de judecată.

având în vedere actele de procedură;

după ascultarea susținerilor orale ale părților;

după ascultarea concluziilor avocatului general;

având în vedere articolele 3, 5, 15, 17, 33, 36, 47, 53, 80 și 92 din tratat;

având în vedere Protocolul privind Statutul Curții de Justiție;

având în vedere Regulamentul de procedură, precum și Regulamentul cu privire la cheltuielile de judecată;

având în vedere Decizia nr. 22/54 din 26 martie 1954 și Decizia nr. 14/55 din 26 martie 1955 ale Înaltei Autorități de instituire a unui mecanism de egalizare a fierului vechi importat din țările terțe;

CURTEA,

respingând orice alte concluzii mai ample sau contrare, hotărăște:

1) Admite acțiunea,

2) Anulează Decizia Înaltei Autorități din 24 octombrie 1956, notificată reclamantei prin poștă la 12 noiembrie 1956 și prin care reclamanta este obligată să plătească suma de 54 819 656 lire (cincizeci și patru milioane opt sute nouăsprezece mii șase sute cincizeci și șase) către Caisse de péréquation des ferrailles importées (Casa de egalizare a fierului vechi importat), 36, rue Ravenstein, Bruxelles, această decizie constituind titlu executoriu, în sensul articolului 92 din tratat.

Obligă pârâta la plata cheltuielilor de judecată.

Întocmită și pronunțată de Curte, Luxemburg, 13 iunie 1958.

Pilotti

Van Kleffens

Delvaux

Serrarens

Riese

Rueff

Hammes

Pronunțată în ședință publică la Luxemburg, 13 iunie 1958.

Președintele

Judecător raportor

M. Pilotti

J. Rueff

Grefier

A. Van Houtte